აუტსაიდერიც იბრძვის

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 2 აპრილი.

“დინამო” (თბილისი) _ “დინამო” (მინსკი) _ 2:1 (1:0).

თბილისი: ურუშაძე, ძოძუაშვილი, კანთელაძე, რეხვიაშვილი, ხინჩიკაშვილი, პეტრიაშვილი, კუტივაძე, ასათიანი, მეტრეველი. გ. ნოდია, ლ. ნოდია (გავაშელი).

მინსკი: ბრუსტალიოვი, კუზნეცოვი, გრებნევი, შპილევსკი, სემინოვი, გირკო (ვორონინი), ტოლეიკო, ადამოვი, ვასილიევი, მალოფეევი, სახაროვი (კაბერსკი).

მსაჯი: ი. ბოჩაროვი (მოსკოვი).

დუბლიორები _ 3:1 თბილისელთა სასარგებლოდ. ბურთები გაიტანეს: მინსკელთაგან _ კაბერსკიმ, თბილისელთაგან _ ილიადიმ (1) და მჭედლიშვილმა.

ჩვენი გუნდის თამაშის ყველაზე უკეთესი ბარომეტრი სტადიონის ტრიბუნებია. თუ დინამოელები კარგ ფორმაში არიან და ისე თამაშობენ, როგორც საჭიროა, ტრიბუნები სავსეა. თუ არა და, სტადიონზე მოდის მხოლოდ ის, ვისაც უფეხბურთოდ არ შეუძლია გაძლება, ვინც გუნდის უანგარო ერთგულია.

ახლა მაყურებელს და დინამოელთა შორის სრული ჰარმონია სუფევს. ორივე მხარე კეთილსინდისიერად ასრულებს თავის მოვალეობას: გუნდი საუცხოოდ თამაშობს, სტადიონის შესასვლელებთან კი ისევ ძველებურად ისმის მივიწყებული ლაპარაკი ზედმეტი ბილეთის თაობაზე, მაგრამ განვლილ მატჩში ტრიბუნებს მაინც გადაუარა უკმაყოფილების ჩრდილმა. მოწმენდილ ცაზე პატარა ღრუბელი გამოჩნდა.

ჩვენი შორსა ვართ იმ აზრისაგან, რომ თბილისელმა ფეხბურთელებმა ჯეროვნად არ შეაფასეს მინსკის “დინამოს” შესაძლებლობანი და, რახან თვითონ ერთპიროვნული ლიდერები იყვნენ, სტუმრებს კი ერთადერთი, ობოლი ქულა ჰქონდათ, სრული ძალით არ ითამაშეს. ახლა, თანამედროვე ფეხბურთში ისეთი დრო დადგა, რომელი გუნდიც უნდა შეგხვდეს უმაღლეს ლიგაში, მთელი მონდომებით და სიძლიერით თუ არ ითამაშე, სადღაც აუცილებლად წაიმტვრევ ფეხს. თბილისელებმა ეს კარგად იციან და ამ მატჩში მათგან უქმად არავინ ყოფილა. პირიქით, ყველა იბრძოდა, ყველა მობილიზებული იყო, მაგრამ დრო და დრო თამაში მაინც არ გამოდიოდა და სულ სხვა მიზეზებით.

ჯერ ერთი, არ იყო ტემპი, არ იყო ის სისწრაფე, ის შეუჩერებელი მოძრაობა, რომლის დროსაც დინამოელები თავიანთი მაღალი ტექნიკის მეოხებით ყველაფრის გაკეთებას ასწრებენ, ყველაფერს უმაღლეს დონეზე ასრულებენ, მეტოქე კი იბნევა, კარგავს ბურთს, ვერ ასწრებს ადგილის შერჩევას ფორვარდების ადგილშენაცვლებისას, ღიად ტოვებს პოზიციას და ა.შ.

მეორე _ ჩვენი ფეხბურთელები ხშირ შემთხვევაში უსარგებლოდ, ზედმეტად ატარებდნენ ბურთს, კარგავდნენ კონტაქტს განთავისუფლებულ პარტნიორთან და ამით არღვევდნენ კომბინაციურ მთლიანობას.

მესამე _ მინსკელებს კარის დაცვის ორგანიზებაში ძალიან შეუწყო ხელი იმან, რომ თბილისელები მოკლე, “მიკროგადაცემებით” თამაშობდნენ და შუა მინდვრის გავლას გაცილებით მეტ დროს ანდომებდნენ, ვიდრე ამას რეგლამენტი მოითხოვდა. კომბინაციას ამით სიმწვავე აკლდებოდა, იკარგებოდა მოულოდნელობის ელემენტი. ამ მხრივ ბედნიერ გამონაკლისს წარმოადგენდა მხოლოდ კუტივაძე და ისიც ეპიზოდურად, შემთხვევიდან შემთხვევამდე.

ყოველივე ამის გამო დაქვეითდა მატჩის სანახაობრივი მხარეც. მინსკელები საერთოდ არ გამოირჩევიან ლამაზი თამაშით, ეფექტებით. ამას დაემატა მასპინძელთა ერთფეროვნებაც და მაყურებელს სასიამოვნოდ მხოლოდ ის დარჩა, რომ თბილისელებმა მორიგი 2 ქულა ჩაიწერეს სატურნირო ცხრილში. დაახლოებით მე-15 წუთზე თამაში მონოტონურად, უინტერესოდ მიმდინარეობდა. ტრიბუნებს გამოცოცხლებამ გადაუარა მხოლოდ მე-15 წუთზე, როცა კუტივაძემ დაახლოებით 40 მეტრიდან შესანიშნავად დაარტყა საჯარიმო და ბურთი ოდნავ ასცდა სტუმრების კარს. თბილისელები დიდი ტერიტორიული უპირატესობით თამაშობდნენ, მაგრამ სახიფათო მომენტები ნაკლებად იქმნებოდა. ბოლოს, 31-ე წუთზე, ლ. ნოდიამ და მეტრეველმა მარცხენა ფლანგზე გაითამაშეს ბურთი, შემდეგ იგი ცენტრში აღმოჩნდა და გ. ნოდიამ ამ მომენტშიც ზუსტად შეასრულა თავისი როლი: ძლიერმა დარტყმამ დაბალ კუთხეში მიაღწია მიზანს _ 1:0.

მეორე ტაიმში მინსკელებმა რამდენადმე გამოაკეთეს თამაში და ეს უმთავრესად მათი მოწინააღმდეგის ინერტულობისა და შეცდომების ხარჯზე მოხდა. ურუშაძის კართან რამდენიმე სახიფათო მომენტი შეიქმნა.

ამ მატჩის ბედი საბოლოოდ თითქოს მაშინ უნდა გადაწყვეტილიყო, როცა პეტრიაშვილმა ოციოდე მეტრის მანძილიდან გაგზავნა ბურთი კარში და ხრუსტალიოვმა ვერ შეძლო მისი აღება, მაგრამ სტუმრებმა ბოლომდე თავგამოდებით იბრძოლეს. მათი ეს შრომა სათანადო შედეგითაც დამთავრდა: თბილისელთა სტოპერებმა შეცდომა დაუშვეს, ურუშაძე უდროოდ გამოვიდა კარიდან და ადამოვმა ერთი საპასუხო გოლის გატანა შეძლო.

ბ. ქორქია.
“ლელო”, 4 აპრილი, 1970 წ.